

Анастасія Нікуліна

Викрадачі Снігу

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2021

УДК 821.161.2
Н65

Серія «У вирі пригод»

Художник і дизайнер обкладинки *Марія Глушко*

Нікуліна А.

Н65 Викрадачі снігу / Анастасія Нікуліна ; худож. Марія Глушко. — Х. : Віват, 2021. — 128 с. : кольор. іл. — (Серія «У вирі пригод», ISBN 978-966-942-288-0). ISBN 978-966-982-377-9

Дев'ятирічний Річі понад усе любить свого дідуся. Адже той розповідає найцікавіші історії. Про чорноборців — воїнів, які протистоять Вогняним Велетам. Про різдвяних «павуків», що оберігають від Темряви. І про те, що колись були морозні та сніжні зими, а не тоскна мряка, яка тягне з людей життя й віру в диво. Коли перед Різдвом дідусь опиняється в лікарні, Річі вирішує врятувати його. Для цього потрібно просто знайти та викрасти сніг. І допомогти в цьому можуть лише міфічні чорноборці!

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-942-288-0 (серія)
ISBN 978-966-982-377-9

© Нікуліна А., текст, 2021
© Глушко М. А., ілюстрації, 2021
© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2021

Тим, хто не забув дорогу до інших світів.

І тим, хто забув.

Нагадую.

*З глибокою повагою до всіх павуків,
особливо різдвяних.*

*Найкращому дідусеві в мікрорайоні.
Я б дуже хотіла, щоб ти це прочитав.*

*Найкращій бабусі у двох світах.
Радію, що ти прочитаєш.*

Перша сніжка

Річі нізачо у світі не втік би з дому.

Його не кусали павуки, як Пітера Паркера, в нього не було ні костюму з вібранію, як у Чорної Пантери, ні запечатаної сили дев'ятихвостого лиса, як у Наруто. Лише невисокий на свої дев'ять років зріст, каштанове волосся «шапочкою» і любов до шоколадних кульок «Nesquik» із полуничним йогуртом. Попри геройське ім'я (як у Річарда Левове Серце), холодного грудневого вечора Річі краще сидів би за супергеройським коміксом замість того, щоб лазити по коліна в болоті зі старим компасом у руках. Він не мусив рятувати світ.

Річі пішов із дому, щоб урятувати дідуся.

Спершу це здавалося гарною ідеєю. Взяти дідусів компас і за ним знайти хід мергів. Потрапити через цей хід у світ чорноборців і попросити Імператора повернути сніг на Землю. Тоді дідусь одужає і повернеться додому. Річі випинав груди, уявляючи, як пишатиметься ним дідусь, коли все закінчиться. Адже це він — звичайний дев'ятирічний хлопчик без суперсил — знайде вихід. А потім вони разом заллють цілу пачку «Несквіку» йогуртом і ввімкнуть «Вартових Галактики».

Але на ділі все виявилось не так просто.

Де твої батьки?

Дряпучі слова — наче пазурі вуличної кішки. Річі постійно питали про це ще з дитсадка. Діти. Вихователі. Чужі тати і мами.

Де? Твої? Батьки? Наче це було секретним паролем, таємним кодом, який відчиняє всі двері й без якого ти не пройдеш далі в кімнату для ігор і назавжди залишишся біля входу. Річі вже звик до цих запитань, але не чекав, що вони переслідуватимуть його й на вулиці. Наприклад, коли він стрибав у калюжу, навмисно розбризкуючи бруд. «Де твої батьки?» — гнівалася бабуся, якій багнюка забризкала сумку. «Де твої батьки?» — вихоплювалося в утомленої жінки з купою пакетів у руках, якій Річі ненароком заляпав туфлі. «Де твої батьки?» — гарчав чоловік в окулярах, чие світле пальто було геть поплямоване.

Де твої батьки? Що? Ти? Тут? Робиш? Коли поруч був дідусь, ці запитання ніби втрачали колючки і ставали просто словами. Але сьогодні Річі залишився сам. І слова жалили сильніше, ніж електричні батоги Івана Ванка. Слова змушували брехати і втікати від чужих очей. Але найгірше: злощасні ході ніяк не хотіли знаходитися.

Річі зв'язався з компасом: стрілка вагалася між літерами «М» (мерги) та «Л» (люди). Якщо хлопчик помічав хоч найменше коливання в бік «М» — миттю стрибав у болото. Бах! Хлюп! Бах! Бризки розліталися, вкриваючи брудом усе на метр навколо. Бурі патьоки стікали обличчям, лоскотали за коміром. Але в жодній калюжі не було нічого, крім бруду, холоду й відчаю. Взагалі нічого.

Річі замерз і страшенно втопився, наче весь день переробляв одну й ту саму задачу з математики, а виходило все одно неправильно. Може, ніяких ходів не існує? Як і самих мергів? І чорноборців... Чарівні світи створено для коміксів і серіалів. А компас... Лише стара цяцька із літерами замість сторін світу. Мерги. Чорноборці. Вогняні велети... Вигадані? І сніг теж? Але тоді що врятує дідуся?

Згори накрапав дрібний дощ. Як завжди взимку. Все життя, скільки хлопчик себе пам'ятав. Крихітні чіпкі голочки

дзьобали почервонілу шкіру рук, кололи очі, коли Річі задирав голову. Праворуч стояла споруда, схожа чи то на недобудований будинок, чи то на гараж. По металевому дашку цього «недобудинку» стікали краплі дощу. Річі здригнувся й повільно почовгав провулком. У шлунку забурчало. Хлопчик постукав по животу кулаком. У цей час вони б мали вечеряти, а після того дідусь знову вчив би його плести різдвяного павука: гострокутні солом'яні обереги, які захищали домівку та її мешканців від хвороб та чорних зим... Принаймні дідусь так завжди повторював.

Невже цього більше ніколи не буде?

Річі міцно стиснув губи, щоб не трусулися, і відкрив кришку компаса. Попереду виднівся широкий пустир, у центрі якого зачаїлося болото, зтягнуте каламутною плівкою. Гаразд, він спробує ще раз. Останній. Стрілка знову метнулася до літери «М», зупинившись найближче за весь день. Хлопчик придивився: там, куди показував компас, виднілася незвична пляма. Це може бути хід! Річі відступив на кілька кроків, готуючись до розгону.

— Ти куди це? — глухий голос зупинив його за крок від цілі. З-під арки «недобудинку» показалася фігура, якої Річі раніше не зауважив. Треба бути уважнішим! — Вали звідси!

Голос прозвучав нечітко, наче незнайомиць говорив крізь маску або через тканину. Річі здригнувся, мимоволі відступив від калюжі. Кому вона взагалі потрібна? Наче на інших вулицях мало баюр... Але компас не міг збрехати. Чи, може, просто загличив? Чарівні предмети можуть глючити? Річі набрав повітря у груди. Він мусить перевірити. Він

мусить дізнатися правду! Але чому так важко? Ноги підгиналися в колінах. Важкі, втомлені. Наче йому не дев'ять, а дев'яносто.

— Дітям тут не місце, — голос набув грізних ноток, ніби володар тіні збільшився в розмірах. — Де твої батьки?

Де твої батьки? ДЕ? ТВОЇ? БАТЬКИ? Річі замружився і майже закричав від злості на зиму, дощ, на власне безсилля, на весь світ:

— Нема в мене батьків! Нікого немає, крім дідуся. І якщо я не знайду чорноборців, то залишуся сам. Мені потрібне це болото! Нікуди я звідси не піду!

— Ти що, дикий? Головою вдарився? — «Фігура» потягнулася до Річі й він нарешті роздивився її власника — роздратованого хлопця у довгому чорному пальті. Пальто виглядало дивним і наче з минулого століття: такі тепер мало хто носив. — Що за крижня?

Незнайомець нашорошився, втупившись у точку десь за спиною в Річі. Хлопчик рвучко озирнувся й зойкнув. За пустирем у світлі ліхтаря стояв величезний кудлатий собацюра, схожий на метиса вівчарки. Пес обтрусився, опустив голову і загрозово загарчав.

— Е-е-е... Хороший песик... Хор-о-оший... — Річі повільно позадкував у бік безпечнішого на вигляд «недобудинку». Той хлопець у пальті принаймні не планував його покусати, хоча в цьому Річі теж не був певен.

— Вали звідси! Чуєш? Пішов! І собаку свого забери! — голос наблизився.

— Він не мій! — Річі обернувся.

Хлопець стягнув із голови капюшон, звільнивши рудувате волосся, що стирчало на всі боки, а тоді замахав руками, ніби мав намір злетіти, як великий чорний крук.

Пес загарчав і рвонув на них через болото.